

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci exekúcie oprávneného **JUDr. J. S.**, proti povinnému **JUDr. M. K.K.**, o vymoženie príslušenstva pohľadávky, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 8 Er 593/2009, o dovolaniach povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2010, sp.zn. 4 CoE 130/2010 a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 13. mája 2011, sp. zn. 14 CoE 45/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolania **o d m i e t a .**

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 27. januára 2010, sp.zn. 8 Er 593/2009-18 uložil povinnému, aby v lehote 15 dní od jeho doručenia zaplatil súdny poplatok za konanie súdu o námietkach proti exekúcii vo výške 66 € podľa položky č. 13 písm. b) Sadzobníka zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 28. mája 2010, sp.zn. 4 CoE 130/2010 s poukazom na ustanovenie § 219 O.s.p. uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Považoval za nepochybné, že povinný vykonáva činnosť súdneho exekútora ako fyzická osoba, a preto jeho označenie v exekučnom titule je správne a nepripúšťa možnosť zámenny s inou osobou a s takýmto označením bolo povinnému doručené aj upovedomenie o začatí a spôsobe vykonania exekúcie. Dodal, že po právoplatnosti exekučného titulu povinný uhradil žalovanú istinu zo svojho účtu s názvom JUDr. M. K.. Konštatoval, že povinnému podaním námietok proti exekúcii vznikla poplatková povinnosť, ktorú si nespĺnil, a preto rozhodnutie súdu

prvého stupňa, pokiaľ ho zaviazal uznesením zaplatiť súdny poplatok, považoval za správne.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) O.s.p. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č.k. 6 Cb 58/2001-53 z 18. apríla 2008, z ktorého vyplýva, že žalovaným je JUDr. M. K., občan SR a základom plnenia musí byť záväzok vzniknutý v zmysle § 489 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že exekútor vykonáva úlohy orgánov verejnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom, preto nemôže zodpovedať za škodu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Namietal, že odvolací súd sa zaoberal otázkou činnosti povinného a z jeho odôvodnenia je nepochybné, že povinný vykonáva činnosť exekútora, a preto jeho označenie v exekučnom titule je správne a nepripúšťa možnosť zámény. Mal za to, že doručenie písomnosti splnomocnencovi súdneho exekútora je treba považovať za neúčinné a keďže osoba označená v uznesení námietky nepodala, nemôže jej byť ani uložená poplatková povinnosť. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

Oprávnený vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutím o súdnom poplatku sa povinnému neodníma možnosť konať pred súdom tak, ako to vyžaduje znenie ustanovenia § 237 písm. f) O.s.p.

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 29. marca 2011, sp.zn. 8 Er 593/2009-54 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku a § 48 ods. 7 O.s.p. Zo spisu Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 6 Cb 58/2001 zistil, že rozsudok č.k. 6 Cb 58/2001- 53 z 18. apríla 2008, rovnako, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Obo 109/2008 zo 16. marca 2009, bol doručený JUDr. M. K.M.K., prostredníctvom splnomocnenca. Konštatoval, že v danej veci je účastníkom konania súdny exekútor, a preto rozhodnutia mu boli doručované na adresu exekútorského úradu a s označením adresáta JUDr. M. K. - súdny exekútor. Mal za to, že tvrdenie povinného, že rozhodnutie mu ako fyzickej osobe nebolo doručené, nie je dôvodné, lebo účastníkom konania bol ako exekútor a nie ako fyzická osoba, a preto zásielky mu doručované ako súdnemu exekútorovi do sídla jeho exekútorského úradu považoval za riadne doručené, aj v prípade, ak ich prevzal splnomocnenec.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 13. mája 2011, sp.zn. 14 CoE 45/2011 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukázal na ustanovenia § 36, § 37, § 41 ods. 1 a § 42 ods. 1 Exekučného poriadku. Mal za nesporné, že účastníkom konania pred Krajským súdom v Košiciach, sp.zn. 6 Cb 58/2001 bol JUDr. M. K. ako súdny exekútor, keďže mal vydať sumu peňazí, ktoré vymohol v rámci exekúcie ako súdny exekútor. JUDr. M. K. bol ako súdny exekútor v súdnom konaní označený a ako súdному exekútorovi mu boli písomnosti a rozhodnutia aj doručované. Pokiaľ na preberanie písomností súdny exekútor splnomocnil iné osoby, prevzatie zásielok splnomocnencom zaväzuje priamo adresáta. Zdôraznil, že exekúciu možno vykonať len na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, pričom účastníkmi konania sú oprávnený a povinný tak, ako sú označení v exekučnom titule. Pre exekučný súd a pre vykonanie exekúcie je podstatný výrok exekučného titulu a označenie oprávneného a povinného z tohto exekučného titulu, pretože exekučný súd nie je oprávnený skúmať dôvody, ktoré súd viedli k vydaniu konkrétneho rozhodnutia ako exekučného titulu a na základe akých skutočností svoje rozhodnutie založil. Poukázal na to, že v súdnom konaní povinný ako žalovaný nenamietal právny dôvod, na základe ktorého oprávnený ako žalobca uplatňoval nárok na vydanie žalovanej sumy a prisúdenú istinu s trovami konania oprávnenému zaplatil nepochybne ako súdny exekútor, nie ako fyzická osoba. Keďže mal za to, že dôvody na ktorých súd v sporovom konaní založil svoje rozhodnutie, nemôžu byť predmetom preskúmania exekučného súdu, na túto odvoláciu námietku povinného neprihliadal. Uviedol, že exekúciu možno zastaviť len z dôvodov uvedených v ustanovení § 57 Exekučného poriadku, avšak vzhľadom na to, že povinný neuviedol také skutočnosti, s ktorými citované zákonné ustanovenie spája povinnosť exekučného súdu exekúciu zastaviť, konštatoval, že súd prvého stupňa jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietol dôvodne.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie, ktoré odôvodnil existenciou väd konania uvedených v § 237 O.s.p., a to pri kolízii dvoch základných práv - práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a zásady právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Namietal, že exekučné konanie je vedené voči fyzickej osobe JUDr. M. K., označenej ako súdny exekútor, rovnako aj celé sporové konanie bolo

vedené voči fyzickej osobe JUDr. M. K., nie voči JUDr. M. K. – súdnemu exekútorovi, a to poukázaním na žalobu oprávneného, ktorou sa domáhal náhrady škody z titulu bezdôvodného obohatenia. Opätovne poukázal na to, že doručovanie všetkých písomností v základnom (sporovom) konaní bolo vykonané prostredníctvom splnomocnenca exekútorského úradu JUDr. M. K. a nie priamo M. K.. Uviedol, že nakoľko povinný vystupoval v sporovom konaní ako fyzická osoba a oprávnený sa nedomáhal náhrady škody spôsobenej v exekučnom konaní za škodu spôsobenú podľa exekučného poriadku, nemohol si povinný uplatniť z poistenia o zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla v súvislosti s vykonávaním činnosti súdneho exekútora, čím mu podľa jeho názoru bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, ktoré malo za následok nesprávne rozhodnutie a odňatie možnosti konať pred súdom. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

Oprávnený vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutím o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie nebola povinnému odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to vyžaduje znenie ustanovenia § 237 písm. f) O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolania podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), najskôr skúmal či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie súdneho exekútora smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolanie nie je prípustné proti každému právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale len proti tomu rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok pripúšťa zákon.

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd v oboch prípadoch uznesením, ktorými potvrdil uznesenia súdu prvého stupňa.

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Dovoláním napadnuté uznesenia odvolacieho súdu nevykazujú znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 239 O.s.p., preto prípustnosť dovolaní dovolateľa z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania, neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Z týchto ustanovení preto prípustnosť dovolania dovolateľa nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ namietal existenciu vád podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

V poradí prvom dovolaní súdny exekútor namieta, že tým, že doručovanie všetkých písomností v základnom (sporovom) konaní bolo vykonané prostredníctvom splnomocnenca exekútorského úradu JUDr. M. K., nie priamo M. K., takéto doručenie nemožno považovať za účinné, v dôsledku čoho mal za to, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. Dovolateľ teda namieta platnosť exekučného titulu.

V poradí druhom dovolaní súdny exekútor namieta, že exekučné konanie je vedené voči fyzickej osobe JUDr. M. K., označenej ako súdny exekútor, rovnako aj celé sporové konanie bolo vedené voči fyzickej osobe JUDr. M. K., nie voči JUDr. M. K. – súdному exekútorovi, a to poukázaním na žalobu oprávneného, ktorou sa domáhal náhrady škody z titulu bezdôvodného obohatenia. Aj v tomto prípade namieta, že doručovanie všetkých písomností v základnom (sporovom) konaní bolo vykonané prostredníctvom splnomocnenca exekútorského úradu JUDr. M. K., nie priamo M. K.. Uviedol, že nakoľko povinný

vystupoval v sporovom konaní ako fyzická osoba a oprávnený sa nedomáhal náhrady škody spôsobenej v exekučnom konaní za škodu spôsobenú podľa exekučného poriadku, nemohol si povinný uplatniť z poistenia o zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla v súvislosti s vykonávaním činnosti súdneho exekútora, čím mu podľa jeho názoru bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, ktoré malo za následok nesprávne rozhodnutie a odňatie možnosti konať pred súdom.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods.1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods.1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práv na súde, ale súdna ochrana tomuto právu

nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Základným predpokladom na úspešné a zákonné vedenie exekúcie oprávneného voči povinnému je existencia riadneho exekučného titulu. Riadnym exekučným titulom môže byť iba rozhodnutie, ktoré je vykonateľné. Právna teória rozlišuje medzi formálnou a materiálnou vykonateľnosťou.

Formálnou vykonateľnosťou rozhodnutia sa rozumie dodržanie zákonom predpísaných náležitostí o doručení rozhodnutia, uplynutie lehoty na plnenie a podanie, resp. nepodanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu. Potvrdenie o vykonateľnosti rozhodnutia (§ 42 Exekučného poriadku) je potvrdením o jeho formálnej vykonateľnosti. Súd je povinný skúmať, či sú podmienky formálnej vykonateľnosti skutočne splnené.

Materiálne podmienky vykonateľnosti exekučného titulu sú napr. to, či účastníci označení v rozhodnutí skutočne existujú, resp. či skutočne existovali v čase vydania rozhodnutia, teda či nejde o rozhodnutie voči nejstávajúcemu subjektu, pričom účastníci musia byť v rozhodnutí dostatočne individualizovaní. Materiálnym predpokladom vykonateľnosti je tiež určenie lehoty na plnenie, vymedzenie rozsahu a obsahu plnenia.

Vykonateľnosť exekučných titulov predložených podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku závisí od procesného predpisu upravujúceho postup orgánu, pri ktorom sa vydávajú vykonateľné rozhodnutia, t.j. rozhodnutia, ktorými sa priznáva právo, ukladá povinnosť alebo postihuje majetok.

Prieskumná činnosť exekučného súdu je obmedzená na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul formálne a materiálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotnoprávne legitimovaní z exekučného titulu. V tomto rozsahu je exekučný súd oprávnený skúmať exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 Exekučného poriadku), v rámci konania o námietkach proti exekúcii, ak niektorú z týchto skutočností povinný namietne (§ 50 Exekučného poriadku) a v prípade rozhodovania o zastavení exekúcie (§ 58 Exekučného poriadku).

V predmetnej veci súdy nižších súdov preskúmali opodstatnenosť odvolacích námietok povinného o neúčinnosti exekučného titulu z dôvodu, že nebol doručený oprávnenej osobe a dospeli k záveru, že exekučné konanie prebieha na základe riadneho exekučného titulu, ktorým je rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6 Cb 58/2001-53 z 18. apríla 2008, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 6 Obo 109/2008 zo 16. marca 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. mája 2009. Mali za preukázané, že povinným (hmotnoprávne pasívne legitimovaným subjektom) z exekučného titulu je JUDr. M. K. ako súdny exekútor (a nie ako fyzická osoba). Taktiež mali za preukázané, že tieto rozsudky boli doručované v súlade s ustanovením § 47 ods. 7 O.s.p. JUDr. M. K. - súdnemu exekútorovi na adresu M., ktoré prevzal JUDr. M. K. poverený splnomocnenec. Mali teda za to, že súdnym exekútorom predložený exekučný titul je formálne a materiálne vykonateľný.

Dovolací súd sa stotožňuje so závermi odvolacieho súdu, že v základnom (sporovom) konaní (ako to vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č.k. 6 Cb 58/2001-53 z 18. apríla 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. mája 2009) je ako žalovaný označený JUDr. M. K., súdny exekútor, M. a nie M. K. ako fyzická osoba, pretože uplatňovaný nárok súvisel s výkonom exekučnej činnosti. Následne preto považoval za správny aj záver odvolacieho súdu, že doručovanie exekučného titulu v sporovom konaní bolo vykonané v súlade s ustanovením § 48 ods. 6 O.s.p. (od 15. októbra 2008 § 48 ods. 7 O.s.p.) a z toho dôvodu považoval exekučný titul za formálne vykonateľný. Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť právnych záverov o povinnosti žalovaného JUDr. M. K. - súdneho exekútora - plniť žalobcovi - oprávnenému žalovanú sumu titulom bezdôvodného obohatenia v sporovom konaní (v konaní pred Krajským súdom v Košiciach, sp.zn. 6 Cb 58/2001), aj v tomto smere dovolací súd súhlasí so záverom odvolacieho súdu vyslovenom v uznesení č.k. 14 Co E 45/2011 z 13. mája 2011, že dôvody, na ktorých súd v sporovom konaní založil svoje rozhodnutie (právne posúdenie), nemôžu byť predmetom preskúmania v (novom) samostatnom exekučnom konaní.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že dovolací súd nezistil žiadnu z väd zmätočnosti konania podľa § 237 O.s.p. Ohľadom dovolateľom uplatňovaného dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať

za následok nesprávne rozhodnutie, dovolací súd dodáva, že k preskúmaniu naplnenia tohto dovolacieho dôvodu môže dovolací súd pristúpiť až vtedy, ak je dovolanie po procesnej stránke prípustné.

K námietke dovolateľa, že napadnuté uznesenia odvolacieho súdu spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (konkrétne v otázke rozporov medzi návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia povinného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), povinným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Vzhľadom na to, že v danom prípade dovolanie prípustné nie je, dovolací súd nepreskúmaval (ani nemohol) správnosť právneho posúdenia napadnutých rozhodnutí odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. decembra 2011

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová